

**Posudek vedoucího diplomové práce**  
(ve smyslu čl. IV odst. 3 vyhlášky děkana FPR č. 30D/2012)

**Název práce:**            **Řádné opravné prostředky ve správním řízení**  
**Diplomant/ka:**           **Jan Dohnal**  
**Autor posudku:**         **JUDr. PhDr. Jan Malast**

**1. Zadání a cíl práce:**

Cílem práce dle autora bylo „...vytčení řádných opravných prostředků s případnými návrhy de lege ferenda“ (str. 5). Je důvodně pochybovat, že takto stanovený cíl odpovídá nárokům kladeným na magisterské diplomové práce z oboru právo.

**2. Přístup studenta k řešení zadaného úkolu, původnost a úroveň práce s prameny:**

Předložená diplomová práce byla diplomantem původně zadána a domluvena u jiného vyučujícího, vzhledem k jeho odchodu z fakulty jsem DP převzal já. Šlo nicméně o převzetí vedení práce vpravdě toliko formální, neboť student mě od změny vedoucího práce (o níž byl katedrou řádně a doložitelně informován) nikdy a nijak nekontaktoval.

Není sice primárním úkolem vedoucího práce hodnotit práci po obsahové a formální stránce tak, jak to přísluší zejména jejímu oponentovi (blíže viz zejména vyhláška děkana č. 32D/2012), přesto jsem nucen se zde k těmto otázkám alespoň v obecné rovině vyjádřit. Výsledný text práce se totiž vyznačuje nakolik flagrantními nedostatky, že je nelze bez dalšího přejít.

Z hlediska logiky a struktury práce lze konstatovat, že autor zjevně předimenzoval první kapitulu („Základní pojmy“), v níž nadbytečně rozebírá i mnohé právnické notoriety namísto toho, aby například vymezil vůbec samotný pojem (řádného) opravného prostředku. Pokus o jeho definici nacházíme pouze na str. 13, to však spíše shodou okolností než cílenou snahou o charakteristiku tohoto institutu, a pak stručně až na str. 26. Nepřílišnou účelnost první kapitoly také podtrhuje fakt, že v dalších částech práce na ni autor prakticky nijak nenavazuje.

Strukturu práce do jisté míry narušují pasáže označené pouze názvem, nikoliv však již ale číselným označením daného oddílu či podkapitoly. Není tak zřejmé, jaký je jejich vztah ke zbývajícím částem práce.

Logiku práce a její vnitřní propojenost v neposlední řadě značně kazí několikeré opakování myšlenek – ať již jde o poslední odstavec na str. 27-28 v návaznosti na předchozí text, o popis zvláštních odvolacích lhůt na str. 34 a pak na str. 39, případně o úvahu nad zrušením rozkladu na str. 45-46 a pak na str. 51.

Naopak lze v práci identifikovat i některé vnitřní odkazy na jiné části práce, které v ní ale chybí – například na str. 57 autor jako jeden z rozdílů mezi odvoláním dle správního řádu a dle daňového řádu uvádí neuplatnění zásady koncentrace řízení v DŘ, ve vztahu k odvolání v případě SR o tom však nikde nepíše (hovoří o ní pouze ve vztahu k rozkladu). Podobně pak tamtéž vymezuje apelační princip značně odlišně od toho, jak jej charakterizuje na str. 24 atp.

Podobně jako je problematický úvod do celé práce, je nutno konstatovat i nešťastně koncipovaný závěr. Ten odpovídá ne zcela účelně formulovanému cíli práce a jako takový nepředstavuje (neboť ani nemůže) zhodnocení výsledků diplomantovy činnosti. Naopak tam nacházíme tvrzení jako „Jestliže by zákonodárce upustil od rozkladu a jediná možnost proti

rozhodnutí ústředního správního orgánu by byla skrze správní soudnictví, tak pro ochranu práv účastníků by to neznamenal nějakou změnu.“ (str. 58), což je výrok přinejmenším pochybný.

Z hlediska obsahu práce je bohužel nutno zmínit, že práce je vnitřně nesoudržná, vyznačuje se celou řadou nepřesných či dokonce zcela nesprávných vyjádření. Neboť jejich úplný výčet a vysvětlení by rozsah tohoto posudku přiblížil rozsahu odevzdané DP, mohu jen příkladmo uvést následující:

- Str. 5 – „Správní řád, který upravuje řízení před orgány veřejné správy“ – to není pravda, správní řád upravuje postup různých institucí, pokud vykonávají působnost v oblasti veřejné správy (§ 1 odst. 1 SŘ), což však ani zdaleka není totéž, co uvádí diplomant.
- Str. 8 – autor nesprávně ztotožňuje správní procesy pouze se státní mocí.
- Str. 9 – podle autora je to správní orgán, kdo „určí, podle jakého právního předpisu bude postupovat, zda se bude řídit správním řádem, nebo podle zvláštního zákona“, což je tvrzení překračující svými důsledky hranice právního státu.
- Str. 9 – opatření tlumočnicka diplomant připouští pouze u „osoby cizí národnosti“, což je ve zjevném rozporu s § 16 odst. 3 SŘ.
- Str. 9 – autor v definici správního rozhodnutí zcela opomíjí deklaratorní správní akty.
- Str. 12 – podle diplomanta právní moc nastává „při řádném oznámení všem účastníkům“, což je chyba tak zjevná, že ji snad ani není třeba podrobněji rozebírat.
- Str. 22 – dle DP je z Ústavy „jasně patrné, že ministerstva a jiné ústřední státní úřady je možné zřídit na základě zákona“ – z čl. 79 odst. 1 Ústavy je však podle mého názoru „jasně patrné“, že je tomu poněkud jinak, než jak uvádí diplomant.
- Str. 28 – pokud diplomant považuje žalobu proti správnímu rozhodnutí za opravný prostředek, měl tento fakt zohlednit ve vymezení opravných prostředků jako takových, neboť by evidentně nešlo o většinový názor zastávaný odbornou veřejností. Totéž platí i o zařazení přezkumného řízení mezi opravné prostředky – první odstavec kapitoly „Přezkumné řízení“ si v tomto zjevně odporuje s odstavcem druhým.
- Str. 31 – více než problematické tvrzení, že „odvolání je možno uplatnit proti rozhodnutí správního orgánu nejnižšího stupně“.
- Str. 35-36 – velmi nepřesně (a nesprávně) vymezený rozsah přezkumu odvolacího orgánu.
- Str. 40 – „Jelikož bude v případě přípustnosti podání odvolání ve lhůtách podle § 84 odst. 1 správního řádu, v následném odvolacím řízení významně zasaženo do již nabytých práv a právem chráněných zájmů. Správní řád klade důraz *dbát oprávněných zájmů účastníků, kteří byli v dobré víře*, a proto mají možnost vyloučit odkladný účinek odvolání z vážných důvodů, že výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání nebude v tomto případě součástí rozhodnutí ve věci, jak uvádí § 85 odst. 4 správního řádu.“ – ???
- Str. 44 – je autoremedura opravdu „typ opravného prostředku“?
- Str. 49 – „Jestliže by rozhodnul podjatě, tak se lze domáhat nápravy ve správním soudnictví. Žalobou pro věcnou nesprávnost, nebo nezákonnost“ (citace včetně gramatických chyb) – opravdu se lze proti podjatosti bránit jen správní žalobou? A opravdu je to žaloba „pro věcnou nesprávnost nebo nezákonnost“? A opravdu sama podjatost způsobuje automaticky nezákonnost vydaného rozhodnutí? To jsou chyby,

kteře by student 5. ročníku právnické fakulty, notabene píšící svou DP z oboru správního práva, prostě dělat neměl.

- Str. 49 – rozkladová komise slouží jako poradní orgán pro ministra „nebo jiného člena ústředního správního orgánu“?
- Str. 52 – „odpor je zvláštním druhem řádného opravného prostředku, který má široké uplatnění“ – ???
- Str. 54 – dle diplomanta lze vznášet námitky do doby, než „exekuční řízení skončí“, což je ve zjevném rozporu s § 117 odst. 2 SŘ.

Jak je patrné, nejen jazyková a stylistická, ale především odborná a terminologická úroveň předloženého textu značně pokulhává a snižuje kvalitu práce daleko pod přijatelnou mez.

Ani z hlediska formálních náležitostí nelze mít za to, že předložená práce je bezchybná. Objevují se v ní hojně nejen gramatické chyby (správní řád nebo zákon „stanový“ (str. 10, 54), „principy byli“ (str. 21), velmi často nesprávná interpunkce, velká písmena na začátku vět, nespisovná vyjádření („správní orgán rozhodnul“) atp.), ale i chybná spojování, resp. rozdělování vět, což značně snižuje celkovou jazykovou úroveň textu.

Výrazně problematická je práce s podkladovými prameny. Autor v první řadě hojně čerpá z literatury, kterou lze vzhledem k jejímu stáří (například učebnice z roku 1997) již bez nadsázky považovat za právní historii. V důsledku toho se pak v práci objevují vyjádření převzatá z těchto neplatných zdrojů, která již absolutně neodpovídají platné právní úpravě (viz například str. 8, 9, 17, 42 atp.).

Za druhé je třeba zmínit, že většina z děl uváděných v seznamu použité literatury není v práci nikde ani jednou citována. V důsledku toho se tento seznam dostává do rozporu s obsahem práce a jako takový jej tedy nelze považovat za relevantní.

Samostatnou – a rozhodně ne nepodstatnou – výtkou je pak důvodné podezření z plagiátorství. Celé pasáže předložené diplomové práce se zcela shodují s jinými kvalifikačními pracemi, konkrétně s bakalářskými pracemi Ivany Špačkové a zejména pak Michaely Jelínkové (obě PrF MU v Brně). Jde například o citace některých soudních rozhodnutí a čerpání citací z publikace Správní právo procesní (2010) autorů Horzinkové a Novotného, ale i celou řadu jiných více či méně doslovných převzetí.

Autor pro demonstraci svých tvrzení často uvádí totožná soudní rozhodnutí jako obě jmenované studentky (viz například judikát k pojmu nicotnost na str. 15 DP a na str. 16 BP Jelínkové), stejně jak cituje ze zmíněné publikace totožné pasáže v totožném pořadí a ve stejné návaznosti, jako tak činí Špačková s Jelínkovou. Zcela shodná je například podkapitola 4.1 Dohnala (str. 46-47) s textem nejdelšího odstavce na str. 33 BP Jelínkové. Totožné – ne jen obsahově, ale i textem samotným – je také převzetí Kolmanova názoru na rozklad (str. 51 u Dohnala, resp. str. 33-34 Jelínkové).

Není nepodstatné, že autor také mnohé zdroje identifikuje naprosto stejně, jako Jelínková, což jen těžko může být náhoda (viz jako jeden příklad za všechny Kolmanův novinový článek na str. 51 u Dohnala a str. 34 u Jelínkové). To jen podporuje podezření, že diplomant citované materiály vůbec neviděl a pouze je mechanicky převzal z citovaných cizích kvalifikačních prací.

V neposlední řadě – a to je snad nejvíce do očí bijící – jsou nejméně z 50% totožná anglická resumé předložené diplomové práce a práce Jelínkové.

Přinejmenším stejně rozsáhlé pasáže jsou pak ze zmíněných bakalářských prací lehce přeformulovány a použity v předložené DP ve stejném významu, se stejnou logikou a na stejném místě v souslednosti textu, jako je tomu v citovaných pracích z Brna. Souhrnně (byť stále ne zcela) tak nacházíme shodu například v pasážích na str. 10, 14, 15, 16, 21, 27, 28, 31, 32, 33, 36, 42, 43, 46, 47, 48, 51, 54 nebo 60 předložené diplomové práce.

Shoda předložené DP s pracemi Špačkové a Jelínkové je mezi 10-12%. Do tohoto výsledku však strojové srovnání obou textů nebylo schopno zahrnout pasáže, ve kterých udělal diplomant formulační úpravy. Lze dovodit, že fakticky je shoda obou prací přinejmenším dvojnásobná.

Je nutno konstatovat, že takový postup zpracování vysokoškolské kvalifikační práce je v příkrém rozporu jak s akademickou etikou, tak s prohlášením autora, v němž uvádí, že „diplomovou práci vypracoval samostatně s použitím uvedené literatury a zdrojů informací“, stejně pak ale také s autorským právem ve vztahu k právu trestnímu. Tato skutečnost také zakládá důvod pro zahájení disciplinárního řízení se studentem pro podezření z disciplinárního přestupku spočívajícího v plagiátorství, tedy nepřiznaného užívání cizích podkladových materiálů, při zpracování kvalifikační vysokoškolské práce.

### **3. Přínos práce a aktivita studenta během zpracování:**

Práci je možno vnímat bohužel toliko jako fragmentární a obsahově i formálně problematický kompilát základních informací o řádných opravných prostředcích.

Student práci zpracoval sám, ani jednou mne v průběhu zpracování práce mne nekontaktoval s potřebou konzultace či rady při řešení nějakého problému. Z tohoto důvodu prakticky nemohu jeho aktivitu během zpracování práce hodnotit.

### **4. Celkové hodnocení práce:**

Předložená diplomová práce se vyznačuje výraznými obsahovými, strukturálními, formálními a v neposlední řadě i autorskými pochybeními, která podle mého názoru objektivně brání jejímu řádnému obhájení.

Práci tak vzhledem k nedostatkům, které se v ní vyskytují, nedoporučuji k obhájení. Ve vztahu k čl. 4 odst. 3 Pokynu děkana č. 23D/2011, pak navrhuji přerušení obhajoby předložené práce a zahájení disciplinárního řízení s jejím autorem pro podezření ze spáchání disciplinárního přestupku ve smyslu ustanovení § 64 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, v platném znění a ve smyslu čl. 1 odst. 2 Disciplinárního řádu FPR ZČU v Plzni.

Nezávisle na disciplinárním řízení doporučuji, aby bylo v důsledku prokázaného plagiátorství diplomantovi téma práce odebráno.

### **5. Otázky a připomínky doporučené k rozpravě při obhajobě:**

Otázky k rozpravě nemám a to i přes to, že mnohá autorova vyjádření by si jistě zasloužila podrobnější rozbor například právě v rámci ústní části obhajoby (str. 33, 35, 50 atd.). Lze se však domnívat, že na to u obhajoby – pokud k ní vzhledem k problematickému přístupu diplomanta k autorskému právu vůbec dojde – zřejmě nebude prostor.

**V Plzni dne 19/11/2013**

  
**Podpis autora posudku**